

[Arnth Jensen.]

være enkeltheder, som man kan ønske anderledes, men i det store og hele finder jeg, at linien er fulgt.

Opbygningen af lovforslaget følger nøje loven af 1933. De allerførste paragraffer i forslaget fastslår, at kommunalbestyrelsen som hidtil er den øverste stedlige skolemyn- dighed, idet den råder over skolens økonomi, og det er den, der godkender skoleplan og undervisningsplaner efter forudgående indhentning af forslag fra skolekommissi- onen. Denne grundregel kan vi helt og fuldt slutte os til, og der var da også enig- hed fra alle sider i kommissionen om, at sådan burde det være. Uenighed i opfattel- sen med hensyn til det gældende styre kom egentlig først til orde, da det næste led i det hjemlige styre skulle behandles. Det ærede medlem hr. Hauberg har gjort rede for dette forhold, men jeg vil dog gerne ganske kort optrække linierne igen.

Forholdet er det, at vi i dag egentlig har tre forskellige ordninger for vort lands skolevæsen: en ordning for skolen udenfor København i „det gamle land“, en ordning for Sønderjylland og en ordning for Køben- havn. Det har hidtil været sådan i det gamle land, at der har været en skolekommission, valgt af kommunalbestyrelsen for hele kom- munen, men der har været givet forældrene en ret til at vælge forældreråd ved de enkelte skoler. I Sønderjylland har der derimod nok været en skolekommission for hele kommunen, men tillige har der været et skolenævn, obligatorisk, ved hver skole. Og endelig i København har vi en skole- direktion, men intet mellemlid mellem den og forældrerådet.

Allerede i 1933 søgte man at finde frem til en ensartet ordning for hele landet. Det mislykkedes dengang, og nu fik den nedsatte kommission til gengæld til opgave at prøve på at finde en løsning. Kommissionen har imidlertid ikke kunnet samles om en en- stemmig indstilling; et mindretal holdt fast ved, at den sønderjyske ordning med det obligatoriske skolenævn ved hver skole skulle indføres for hele landet, medens et ret stort tal af kommissionens medlemmer mente, at den i det gamle land gældende ordning var den bedste, særlig hvis skole- kommissionerne fik større forældrerepræ- sentation. Resultatet af kommissionens ar- bejde blev så to indstillinger: mindretallets, der fastholdt de obligatoriske skolenævn, og flertallets, der foreslog en valgfri ord- ning, hvorefter der enten kan vælges en skolekommission for hele kommunen med en stor forældrerepræsentation, eller en

skolekommission og et skolenævn ved hver skole.

Det er denne sidste ordning, ministeren har bygget sit forslag på. Jeg må straks sige, at der i mit parti er medlemmer, der føler sig tiltalt ved tanken om obligatoriske skolenævn ved alle skoler og derfor i og for sig helst ønsker denne ordning; jeg selv har som medlem af den sønderjyske skolekom- mission også givet denne tanke min til- slutning. Når jeg alligevel har tilsluttet mig flertallets forslag i kommissionen og nu kan tilslutte mig ministerens forslag, er det ikke alene, fordi jeg som mit partis repræsentant i kommissionen fulgte mit partis ønske, men snarere fordi jeg finder, at denne valgfri ordning på nuværende tids- punkt er den bedste vej til at skabe en ens- artet ordning for Sønderjylland og det gamle land, altså hvad man før 1920 kaldte kongeriget, og til også at give de enkelte skolekredse den ordning, som de nu finder er den, der er bedst egnet lokalt, også fordi man fastslår, at skolekommissionerne altid skal være sammensat sådan, at forældrene ved hver skole bliver repræsenteret i kom- missionen, samtidig med at man giver for- ældrene lejlighed til, om det ønskes, at få skolenævn ved de enkelte skoler. Nu er jeg klar over, at nogle vil sige: ja, men den ret giver man dem ikke, for det er kommunal- bestyrelsen, der afgør, om der kun skal være skolekommission, eller der skal være begge dele. Teoretisk har man ret i denne påstand, men jeg mener også kun det er teoretisk. Hvis der virkelig blandt forældrene er et levende ønske om at få skolenævn og et rimeligt antal står bag ved dette ønske, er jeg overbevist om, at kommunalbestyrelsen også vil opfylde det. Dårligere tror jeg ikke om vore folkevalgte kommunalbestyrelser. De er i hvert fald også deres vælgeres tjenere, og jeg tror, de vil rette sig efter det.

Derimod er det muligt, at bestemmelsen i § 3, stk. 2, om, at afgørelsen af, hvorvidt der skal være skolekommission alene, eller der også skal være adgang til skolenævn, allerede skal træffes af kommunalbestyrel- sen i dens konstituerende møde, nærmere bør overvejes. Det kan måske være lidt for hurtigt, at det forlanges, og lidt mere overvejelsestid kan være berettiget, også for at forældrene kan få lejlighed til at komme frem med deres ønsker og deres argumenter.

Til forslaget om skolekommissionernes og skolenævnenes sammensætning har jeg ingen bemærkninger, idet jeg dog skal nævne, at der fra enkelte sider i mit parti har været udtalt ønske om, at skolenævnenes medlems- tal altid skal være mindst 5. Iøvrigt vil jeg